

[Ingerlise Koefoed]

Stahr sagde, kunne være stillet i kulturudvalget og finansudvalget, hvor den i øvrigt allerede er stillet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

En redaktør for Politiken sagde engang, at kendsgerninger distraherer. Man kan i hvert fald ikke påstå, at kendsgerninger har distraheret hr. Poulsgaard, heller ikke den kendsgerning, at vi lever i et parlamentarisk system. Når forespørgslen lyder: »Hvilke besparelser...«, og ministeren er pålagt ikke at foretage besparelser, er det jo så meget ude af kontakt med virkeligheden, at det er besynderligt, at noget fornuftigt menneske kan finde på at stille en sådan forespørgsel.

Må jeg takke ministeren for svaret. Der var flere bemærkninger i ministerens svar, som jeg synes var betryggende, naturligvis først og fremmest det, at ministeren anerkender, at vi lever i et parlamentarisk system og derfor ikke kan foretage besparelser, når et flertal ønsker, at der ikke skal ske besparelser.

Men der var andre bemærkninger, som var rare at høre fra en konservativ kulturminister: Kultur er nødvendig, kultur er en væsentlig del af vor hverdag. Det er netop sagen. Det er et par af de ting, som jeg også gerne vil anvende, når vi taler kulturpolitik.

Måtte jeg derefter sige, at hvis hr. Poulsgaard havde været optaget af kendsgerninger, kunne han jo naturligvis have fået fat i, at da den borgerlige regering i 1982 trådte til, gentog man den spareplan, som Socialdemokraterne havde udarbejdet, hvorefter man i 1986, altså i år, skulle have en besparelse i forhold til budgettet i 1982 på 6 pct. Kendsgerningerne er, at der er sket en forøgelse af budgettet med ca. 42 pct., noget, som var absolut nødvendigt. For første gang har vi i budgettet for 1986 en udgift på 1 øre, hver gang der bruges 1 kr. på statsbudgettet. Hvis man skal støtte kulturen, kan det vel ikke være ret meget mindre, skønt socialdemokraterne havde tvunget det ned på 0,8 pct. Det er første gang siden 1976, man bruger en enkelt øre på kulturbudgettet.

Vores bestræbelser over for den finanslov, der skal vedtages for 1987, vil gå ud på, at vi sætter den smule, vi bruger på kulturen, yderligere op. Når vi mener, at det er nødvendigt, så er det ikke alene med den be-

grundelse, som kulturministeren anvendte, nemlig at kulturen er et led i vor hverdag, men også fordi vi tror på, at det er en af de få muligheder, vi har for at nå frem til en bedre verden; og ingen vil vel for alvor påstå, at denne verden er så god, som mennesker kan lave den. Kulturen er et af de midler, der kan ruske op i os og vise os, at der er andre mulige løsninger. Det er derfor, vi er nødt til at støtte den.

Arne Melchior (CD):

Vi har jo den arbejdsform her i Tinget, at hvis et flertal i et udvalg ikke ønsker en sag ned i salen til videre behandling, så kommer forslaget ikke længere. Det er nok den rigtige måde, ellers ville der være endnu mere spildtid, men en gang imellem kan nok et og andet medlem gribe sig i at ønske, at det var anderledes, således at forslag blev rigtig klædt af til skindet ved at komme til afstemning, således at man foruden ved ordførertalerne kunne konstatere talmæssigt, hvor mange der stod bag en given idé, et givet forslag.

Hvis dette skete, så ville ordføreren for forespørgerne her også få svar på sit dramatiske fremsatte spørgsmål, der lød: hvor går grænsen? Jo, den går dér, hvor Folketinget bestemmer, og det ville ved en afstemning være ved tallet fire. De fire forespørgere er, tør jeg påstå, de eneste der ville trykke på den grønne knap, hvis denne forespørgsel – som altså har til hensigt, at der skal spares mere på kulturbudgetterne – kom til afstemning. Og dermed ville sagen være bragt på den plads, hvor jo nok mange alligevel vil forstå den er i dag. Men jeg kunne altså unde de fire forespørgere at få det skåret ud i pap, så de måske én gang for alle forstod det.

I pengeknappe tider, hvor man ikke kan udvide budgetterne i den udstrækning, man måske gerne ville, og tilgodesee alle de gode ideer, der måske foreligger, er det afgørende vigtigt, at de penge, der er til rådighed, bruges på rette måde, og i den henseende er jeg ganske tryk ved den ledelse, vort kulturministerium har.

Min sidste bemærkning skal være, at forespørgslen her på ingen måde egner sig til at føre kulturdebat på.

Arne Bjerregaard (KRF):